

Besidka.

SUPPLEMENT TO "PŘÍTEL LIDU."

"ZÁBAVNÁ PŘÍLOHA PŘÍTELE LIDU."

Číslo 20

Wilber, Neb., dne 8. října 1902.

Ročník I.

Běla.

Pokračování

Báseň

Adoifa

Hey čita

Tomek z prvu bál se matky,
nechtěl otec z klíua,
ala dárkem dítko záhy
bázně zap-míná,
za oplatky cukrované
vztáhlo k matce ruku,
a pan doktor "Už tě máme,
aha, švarný-kluku!
Umíš chodit?"... "Umí dobře!"
Vojtěch rychle vece,
"Niže, pojed si pro dáreček,
pochlub se nám přece,
vidíš?"—a již lesklý peníz
na čelo dal lysé
hošek ručky natahuje,
k němu batolil se;
ale matka opatrně
k jetí útulnému
úzkostlivé ruce vztáhla
zrovna proti němu;
zachytila ho dřív, než doktor
k dárku snížil páži,
lfbá jej, ač více sebe,
nežli dítě blaží.

Vraceli se Vojtěch s Tomkem,
oba v pěkné míře,
čeho otec toužil, nesl
domů na papíře,
všecko řádně podepsáno,
vedle pečeti sporé,
žena zdráva, co chtěl více?
šťaston vyjel z dvora;
posud ještě sotva věřil,
že mu žena n í á
statek dříve pověřený
navždy vykoupila.
za měsíc časť pouze
vziost jim život nový
a co má, lze odkázati
právem Tomkovi.
Ojfel bojně obdarován,
jako vždy i dneska,
nebe bylo prosto mraků,
cesta byla hezka;
znenáhla však od západu
mráky se vznesly,
v polokrytý jejich kočár
těžké kapky klesly.
"Jen ať bouře blíží se
nestihne nás hůře,"
praví Vojtěch ke kočmu,
"jde mi o mé kuře;
věděl jsem to včera hnedky,
že se změni časy,
záplava se ukázala,
v sívě přešlo řasy,
pak se znovu objevila,
dým jen nízko sbíhal.
do beránek roztroušených
červánek si líhal."
Při tom Tomka do pokrývk y
opatrně halil,

chmuráé nebe dvojnásobu
černější mrak zkalil;
dusno bylo.—"Myslel jsem si,
že nás bouře sřihne,"
vece koč.—"Bodejť," dí zas
Vojtěch, "už se líhne;
vidíte ty zčepejfené
vejry na obloze,

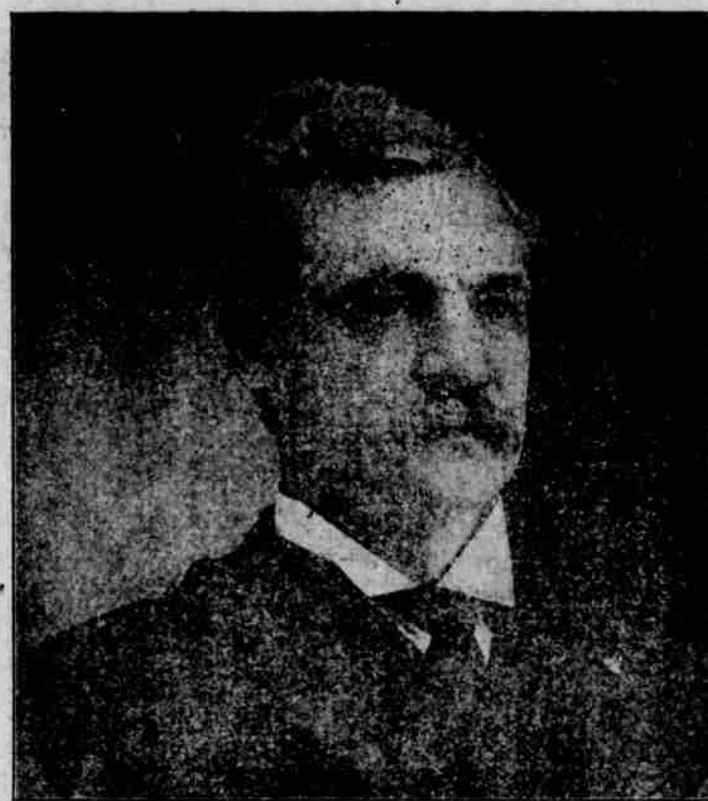
"Popilme si!" Popíli,
děl se z konve vrže,
neujeli čerým mrakům
přišli do průtrže:
úká cesta jako z těsta—
kočár stenal v kolu—
všude plno rýh a vody
výmolů a dolů;

kočí nutě koně, trhl
kolo zlámalo se;
vůz se kloní, kočí kleje,
frká kůň, hoch piáče,
Vojtěch celý utekaný
s dítkem dolů skáče.
spadl—vozu zachytil se,
ruka se mu chvěla,
na odkrápku hošek padnul;
levou stranou čela.
Vzkřikl. Vojtěch chlácholí ho,
před líjákem chrání,
alo hošek malou ručkou
vždy se chytá skrání.
Kočmů nelze v před ni zpátky,
kočár v bahně leží,
kočí odpráh—k městu kluše,
Vojtěch ku vsi běží.

Čekali ho, zmokl zcela
ukrýváje dítě;
nezůstalo na nich suché
ani jedné nitě;
k tomu Tomek ustavičně
ručky zvedal k hlavě,
srdečko se žalem třáso,
plakal usedavě.
Převlekli ho, ošetřili,
stesk se řinul z retu,
"mámo!", klíšel ustavičně,
volaje svojí tetu.
K Vítkovi chtě—neztíšil se,
tvářičky mu zbledly,
Baruška a Vojtěch s matkou
zmateně si vedli:
"Co mu schází? Bože, bože!
hlavička je chora,
jak se venku trochu ztíšil,
sběhnem pro doktora.
"Půjdu sama," sestra vece,
"půjdu bez odkladu,
sem-li ho však nepřivedu,
dá nám aspoň radu,
půjdu"—Rychle oblekla se,
nebála se noci.
"Neschvat se jen, neběž!"
"Musím,
však jsem v boží moci!"

Zlá zkušená v noci byla
na chalupě s Tomkem,
babička i Vojtěch stále
pobíhali domkem;
obkládali malé čelo,
svlažovali ústa,
ale marně, horkost stále
víc a více vzrůstá:
Vojtěch jako omráčený,
matka jako skřehlá,
Vojtěch oka nezamhouřil,
matka neulehla.

Pokračování

E. H. HINSHAW,

republikánský kandidát do kongresu za tento distrikt.
Mr. Hinshaw jest muž velice inteligentní, bydlí ve
Fairbury a těší se výborné pověsti co občan i právník.
Mr. Hinshaw bude řečniti ve Wilber Opera House,
v sobotu dne 11. října 1902 v 8 hodin večer.

zle se bouřka valně blíží
v olověném voze.
Tamo hleďte, jak se množí
na nebi ty hrady,
v jejich zdech až děsná vřava
žhavé líhne hady;

po nápravy vůz se hoří
bahnem pokryt celý,
zrovna jako tenkrát bylo,
když pro Bělu jeli.
Ba snad hůře. Váží.. stáli..
kočár v strouze kosé,